

РЕШЕНИЕ

№ 159

гр. Кюстендил, 11.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, III СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Росица Б. Савова

Членове: Татяна Хр. Костадинова
                  Мария Ст. Танева

при участието на секретаря Вергиния Хр. Бараклийска
като разгледа докладваното от Мария Ст. Танева Въззивно гражданско дело
№ 20221500500276 по описа за 2022 година

Образувано е по въззивна жалба от *** „***“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: с. В., обл. К., представлявано от Л.Д.Б. – председател, срещу решение № 288/19.04.2022 г. по гр.д. № 441/2022 г. на КРС, с което е признато, че дължи на И.Д.С. сумата в размер на 381.12 лв.- дължимо обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение, считано от 09.12.2019 г. на основание чл. 325, ал. 1, т. 2 КТ, момент в който С. е придобила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, равняващо се на шест брутни работни заплати, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 05.05.2021 г. до окончателното изплащане на сумата.

Според въззивника решението е неправилно и незаконосъобразно. Сочи, че към дата на прекратяване на трудовото правоотношение С. не е придобила необходимата възраст за упражняване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Същата е придобила това право на 30.12.2018 г. Твърди, че ищцата не е доказала прекратяване на трудовото си правоотношение след придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Моли първоинстанционното решение да бъде отменено и да му бъдат присъдени разноски.

В срок е постъпил отговор на въззивна жалба от И.Д.С., чрез адв. Л.С., в който заявява, че въззивната жалба е неоснователна. Сочи, че първоинстанционното решение е правилно и законосъобразно, моли то да бъде оставено в сила, както и да и бъдат присъдени разноски.

Страните не са направили доказателствени искания.

При съобразяване на данните по делото, настоящият състав намира, че въззивната жалба е подадена от страна в първоинстанционното производство (надлежен представител), насочена е срещу първоинстанционен съдебен акт, подлежащ на въззивна проверка и е постъпила в срок, поради което същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно, допустимо и правилно, като въззивният състав споделя мотивите му, поради което и на основание чл. 272 ГПК препраща към мотивите на КРС.

Във връзка доводите в жалбата за неправилност на решението, следва да се добави и следното:

Районният съд е бил сезиран от И.Д.С. с установителен иск по чл. 422 ГПК, заплащане на обезщетение на основание чл. 222, ал. 3 КТ, предявен срещу *** „***“.

Разпоредбата на чл. 222, ал. 3 КТ предвижда, че при прекратяване на трудовото правоотношение, след като работникът или служителът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, независимо от основанията за прекратяването, той има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 2 мес., а ако е придобил при същия работодател или в същата група предприятия 10 г. трудов стаж през последните 20 г. - на обезщетение в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 6 мес. Обезщетение по тази алинея може да се изплаща само веднъж.

Обезщетението по чл. 222, ал. 3 КТ е от категорията плащания, наречени в правната теория "гратификационни" - изразяващи благодарността на работодателя спрямо работника или служителя за това, че "е приключил живота си в труда по трудово правоотношение, придобил е право на пенсия и отива в пенсия". Когато придобитият при един и същ работодател трудов стаж е над 10 години, с общата трудовоправна норма законодателят е предвидил това плащане да е в по-голям размер, защото по характера си то изразява признателността на работодателя към излизания в пенсия за неговия принос и лоялност, засвидетелствани с продължителната работа – решение Решение № 140 от 18.01.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2809/2017 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Маргарита Георгиева.

Съгласно трайната практика на ВКС /решение № 60233 от 4.04.2022 г. на ВКС по гр. д. № 724/2021 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Любка Андонова, решение № 140 от 18.01.2019 г. по гр. д. № 2809/2017 г., IV ГО/,

предпоставките за придобиване правото на обезщетение по чл. 222, ал. 3 КТ са следните: 1. трудовото правоотношение на работника или служителя да е прекратено, като е без значение от кого, на какво основание и по какъв начин, 2. работникът или служителят да е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, без да е необходимо именно на това основание да е прекратено трудовото му правоотношение и 3. работникът или служителят да е работил при същия работодател през последните 10 или повече години от трудовия му стаж.

В процесния случай трудовото правоотношение на ищцата с ответната *** е с начална дата 30.11.1981 г. и е продължило до уволнението и със Заповед № 3/28.11.2018 г., като с решение № 640 от 17.07.2019 г., постановено по гр.д. № 395/2019 г. на КРС уволнението е признато за незаконосъобразно, а заповед № 3 е отменена. За трудов стаж в съответствие с разпоредбите на чл. 352 и чл. 354 КТ се зачитат и периоди от време, в които работникът или служителят не е работил, в т. ч. и когато е бил без работа поради уволнение, което е признато за незаконно от компетентните органи - от датата на уволнението до възстановяването му на работа - чл. 354, ал. 1, т. 1 КТ. Следователно за трудов стаж се зачита и времето от постановяване на заповедта за незаконно уволнение 28.11.2018 г. до влизане в сила на първоинстанционното решение 11.11.2019 г.

Съгласно чл. 345, ал. 1 КТ при възстановяване на работника или служителя на предишната му работа от работодателя или от съда той може да я заеме, ако в двуседмичен срок от получаване на съобщението за възстановяване се яви на работа, освен когато този срок не бъде спазен по уважителни причини. От изложеното в исковата молба може да се заключи, че съобщение е връчено на ищцата на 25.11.2019 г. За да се избегне състоянието на неопределеност се приема, че трудовият договор се прекратява отново ако работникът или служителят не се е явил да заеме работата в двуседмичния срок по чл. 345, ал. 1 КТ, освен ако не е спазил този срок по уважителни причини. Следователно двуседмичният срок за заемане на длъжността е изтекъл на 9.12.2019 г. и представлява основание за прекратяване на трудовото правоотношение по чл. 325, ал. 1, т. 2 КТ. Връчването след това на заповед за прекратяването на трудовото правоотношение би имала констативен характер – арг. Решение № 346 от 04.10.2012 г. по гр.д. № 1010/2011 г. на ВКС, докладчик Марио Първанов.

Възражението на ответника, че трудовото правоотношение между него и С. е прекратено със Заповед № 3/28.11.2018 г., независимо, че уволнението е признато за незаконосъобразно и заповедта е отменена с влязло в сила съдебно решение на КРС, е неоснователно, изключително неправилно и представлява грубо незачитане на силата на присъдено нещо на решението и действието му във връзка с възстановяване на незаконно уволнения служител на работа.

Наведени от въззивника възражения, че от значение е момента, в който ищцата е упражнила вече придобитото от нея право на пенсия, са неоснователни, тъй като този момент е ирелевантен за възникването на правото на обезщетение по чл. 222, ал. 3 КТ, което се свързва само и

единствено с момента на придобиване на правото на пенсия.

В конкретния случай, настоящият съдебен състав счита, че трудовото правоотношение е било прекратено на 09.12.2019 г. на основание чл. 325, ал. 1, т. 2 от КТ, след като уволнението на ищцата е било признато за незаконно и отменено с решение № 640 от 17.07.2019 г., постановено по гр.д. № 395/2019 г. на КРС, тя е била възстановена на предишната ѝ работа, но не се е явила да я заеме в срока по чл. 345, ал. 1 от КТ. Следва да се посочи, че не е необходимо постановяването на изрична писмена заповед от страна на работодателя, доколкото трудовоправната връзка не се прекратява въз основа на негово волеизявление, а с изтичането на двуседмичния срок и неявяването на служителя.

От установените безспорни факти и представените писмени доказателства се установява, че към момента на прекратяване на процесното трудово правоотношение са били налице всички, кумулативни предпоставки за уважаване на иска по чл. 222, ал. 3 КТ. Въззиваемият е работил при работодателя в продължение на повече от 10 години, придобил е правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 30.12.2018 г., трудовото му правоотношение е прекратено на 09.12.2019 г. т. е. след придобиване на правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст и обезщетението не е изплатено.

В жалбата не са наведени доводи относно размера на обезщетението. Районният съд е определил размер на дължимото обезщетение - *** лв., равняващо се на шест брутни работни заплати и е приел за неоснователен иска за горницата над тази сума до целия предявен размер - *** лв., присъдил е и лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК. Според въззивния съд правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е уважил предявения иск за гореописаната сума.

При така изложеното въззивната съдебна инстанция намира, че следва да потвърди съдебното решение.

По разноските: При този изход на правния спор въззиваемият има право на направените от него разноски в хода на въззивното производство, които се изразяват само в заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв.

Мотивиран от горното, Кюстендилският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 288/19.04.2022 г. по гр. д. № 441/2022 г. на Районен съд Кюстендил.

ОСЪЖДА *** „***“, с. В., ЕИК ***, **ДА ЗАПЛАТИ** на И.Д.С., ЕГН *****, адрес: общ. Н., с. В., ул. „***“ ***, сумата от 300 лв. (триста лева), представляваща разноски във въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване пред ВКС на основание чл. 280, ал. 3, т. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____